

Kde se plní sny

Ella Thompson

KLOKAN

Copyright © 2024 by Ella Thompson

Translation © Lenka Kubešová, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu

Ocean View Avenue:

Wo deine Träume wahr werden by Ella Thompson
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Wilhelm Heyne

Verlag, a division

of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany

přeložila Lenka Kubešová

Redakční úprava Hermína Vojtěchovská

Grafická úprava obálky Filip Šmalec

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-574-5

Naděje

PROLOG

PŘED DESETI LETY

Hazelton v Kansasu nebyl nikdy zrovna nejpřívětivějším místem na světě. Té noci však nemohl být temnější. Na lány polí, táhnoucích se až k obzoru, se snesl tíživý soumrak a nemilosrdně polykal každičký kousek krajiny.

Harper McNallyová měla pocit, že jí srdce vyskočí z hrudi. Na okamžik zavřela oči a snažila se uklidnit. Místo toho však cítila, jak se rytmické údery do žeber neustále zrychlují. Pohlédla na telefon a věděla, že už nemůže déle čekat. Popadla batoh, hodila si ho přes rameno a kolem krku si pověsila tašku se starým laptopem s vybitou baterií. Po špičkách se vyplížila ze svého pokoje a zhasla světlo. Když za sebou opatrně zavřela dveře, měla pocit, jako by se ocitla ve zpomaleném filmu. Tušila, že se sem už nikdy nevrátí.

Konečky prstů se dotkla dřevěného zábradlí, které ruce jejích předků doslova vyhladily. Na odpočívadle visely fotografie zachycující Harper a její sestru, když skládaly slib čistoty. V bílých šatech s volánky vypadaly jako princezny, ale honosné výčesy se k jejich dětským tvářičkám vůbec nehodily. Vedle nich se dmul pýchou jejich otec ve vypůjčeném smokingu. Harper se teď přidržovala zdi, aby ztrouchnivělá prkna pod jejíma nohama moc nevrzala. Opatrně překročila schod, který skřípal ze všech nejvíce.

Pod schody se objevil Benji a upřeně se na ni zadíval. Harper se sevřelo srdce. Dvanáct let byl zlatý retrívr jejím věrným přítelem. A ona ho teď musí opustit. A nejen jeho.

Když konečně sešla do přízemí, ofinu měla úplně zpoce-
nou a mikina se jí lepila na záda. Na chvíli zadržela dech
a zaposlouchala se do známých zvuků. Televize v obýva-
cím pokoji byla naštěstí puštěná tak nahlas, že přehlušila
Benjiho kňučení. Harper opatrně nakoukla dveřmi dovnitř
a spatřila otcovy nohy opřené o židli před televizí. Určitě
zase usnul. Harper si dřepa a objala psa kolem krku. „Dávej
na sebe pozor,“ špitla. Potom se zvedla a hřbetem ruky si
setřela slzy, které se jí koulely po tvářích. Měla štěstí, že
otec před několika dny naolejoval panty vchodových dveří.
Opatrně je otevřela a protáhla se ven. Kňučení zesílilo a ona
opět zadržela dech, ale pes naštěstí nezačal štěkat. Otec spal
klidně dál.

Obklopila ji černočerná tma a ona rychle oběhla dům
a schovala se mezi keře. Tep se jí pomalu začínal zklidňo-
vat, když vtom se nad ní otevřelo okno a na vyprahlou zem
vedle ní dopadla cestovní taška. Harper spatřila, jak se její
sestra Brooke vyhoupla na okenní parapet, nahnula se k dře-
věné mříži, po které se pnuly růže, a hbitě po ní slezla dolů.
Tohle jistě nedělá poprvé, pomyslela si Harper. Ona by se
nikdy neodvážila sešplhat z takové výšky. Dokonce ani dnes
ne. Jedno však bylo jisté – Brooke chce utéct z domu. A Har-
per ji v tom nenechá. Bude na ni dávat pozor, jak to dělala po
celý svůj život, protože tak by si to přála jejich matka.

Počkala, až si Brooke přehodí tašku přes rameno, a potom
vylezla z keřů.

„Harp!“ Její sestra sebou polekaně trhla. „Co tady proboha
děláš?“ zasyčela.

Ani v slabém světle, které pronikalo z obývacího pokoje,
si nemohla nevšimnout, že její sestra má oteklé oko. Pod
ním se jí skvěla tmavá modřina. Popadla Brooke za ruku
a pevně ji stiskla. „Nenechám tě jít samotnou,“ špitla. Bro-
oke byla nejdůležitější osobou v jejím životě. „Bez tebe tady
nezůstanu.“

1

NYNÍ

Když se Harper probudila, teprve svítalo. Zůstala ještě chvíli ležet a vychutnávala si ranní ticho. U McNallyů bývalo velice živo a domem se často nesl veselý smích. Harper ten chaos sice milovala, ale ticho jí dodávalo sílu. Ticho, z kterého nemrazilo. Toto ticho bylo prosycené štěstím a radostí.

Odhodila peřinu, potichu vstala a bosky sešla do přízemí. Dřevěná podlaha byla jako led, a tak rychle zamířila ke kávovaru, kde na ni už čekala čerstvě uvařená káva. Na kuchyňské lince stál její květovaný hrneček, do něhož už její dobrá víla přichystala doušek mléka. Nalila si kávu a labužnický vdechovala vůni, která ji konečně probrala. Vklouzla do svých crossů, oblékla si mikinu s kapucí, kterou večer jen přehodila přes opěradlo pohovky, a vyšla na verandu. Opatrně za sebou zaklapla dveře, zavřela oči a zhluboka vdechovala chladný slaný vzduch. Potom s úsměvem pohlédla na květináče, do kterých její sestra nasázela denivky, tulipány, plícníky a narcisky. Pestrobarevné květiny čelily drsnému jaru na pobřeží stejně jako Brooke ranám osudu.

Harper upila ze svého hrnečku a zadívala se na modrou oblohu. Potom přimhouřila oči a zamžourala na osamocenou rybářskou loď, která tiše klouzala po horizontu, a na pobřeží Newportu v dáli. Její pes Lucky vesele pobíhal po liduprázdné pláži a honil racky. Harper si všimla osamělé postavy, která stála u vody a dívala se na horizont.

V crocsech, pyžamových kalhotách a mikině s kapucí. Stejně jako Harper.

S kávou v ruce sestoupila po schodech z verandy, prošla úzkou předzahrádkou a kráčela po cestě, která oddělovala jejich dům od pláže Narragansett Bay. „Ahoj,“ řekla tiše, když došla k Brooke, která stála tak blízko vody, že jí jemné vlnky málem omývaly prsty u nohou.

„Ahoj,“ hlesla Brooke a letmo na sestru pohlédla. To Harper stačilo, aby poznala, co se odehrává v jejím nitru. Cítila se totiž úplně stejně. Rozrušeně a napjatě jako každý rok v tento den.

Opoledne jim bude o trochu lépe a večer se budou smát a slavit. Za úsvitu si však Harper připadala jako nevděčnice, která si nezaslouží takový život, jaký jí spadl do klína. Nezaslouží si takové štěstí a tolik laskavých lidí, kteří jim celou dobu pomáhali.

Najednou se k nim přiřítíl Lucky a upustil jim k nohám červený míček. Zadíval se nejprve na jednu, potom na druhou a vesele vrtěl ocasem. Brooke neodolala jeho pohledu a sehnula se pro míček. „Mám pocit, že každou chvíli někdo přijde a řekne: ‚Konec divadla, tohle není váš dům. Tohle není váš život. Táhněte zpátky do Kansasu, kam patříte‘.“ Rozmáchla se, hodila míč daleko od sebe a Lucky se za ním s nadšeným štěkotem rozběhl.

Harper pohlédla na jejich krásný domek a povzdechla si. Potom objala sestru kolem ramen. „Vím, jak se cítíš,“ řekla tiše. „Ale kdyby sem opravdu někdo přišel a chtěl nás poslat zpátky do Kansasu, bojovaly bychom jako Ivce. Tak jako vždycky.“

Brooke si opřela hlavu o sestřino rameno. „Deset let. Nemůžu uvěřit, že tady žijeme už tak dlouho. Jsem šťastná, že jsme našly domov zrovna na tomhle ostrově. My dvě a Reeva.“

„Lepší místo jsme si nemohly přát,“ přikývla Harper. Slunce se mezitím vyhouplo nad obzor a vodní hladina nyní

vypadala jako nekonečné zrcadlo. Pell Bridge, který se klenul nad zálivem mezi Jamestownem a Newportem, získal díky slunečním paprskům narůžovělý nádech. Sestry stály vedle sebe a mlčky si vychutnávaly tu nádheru. Střídavě upíjely kávu z Harpeřina hrnečku a házely Luckymu míček.

„Tak pojď,“ řekla nakonec Brooke. „Reeva nám chce připravit slavnostní snídani. Měly bychom na ni dohlédnout.“

Harper se uculila. „Nejdřív ji budeme muset dostat z postele.“

Když se vrátily domů, oklepaly Luckymu písek z tlapek. Brooke pak vyrazila vzbudit Reevu. Koneckonců to byla ona, kdo se holedbal, že je ráno pohostí. Harper se vrátila do svého pokoje, aby se osprchovala a převlékla. Nechtěla svou neterť rušit při přípravě snídane. Devítiletá Reeva sice nebyla zrovna nejlepší kuchařka, ale to jí nemohlo zabránit v tom, aby během chvilky obrátila kuchyni vzhůru nohama.

Harper se uvelebila ve svém křesle vedle knihovny, kterou jí Brooke vyrobila z prázdných beden od vína. Natáhla se pro mobil a rychle prolétla e-mailly. Po chvíli ji v nose zašimrala vůně lívanců a opečené slaniny. Vstala a zamířila do kuchyně.

U sporáku stála Reeva v matčině zástěře, která jí sahala až po kotníky, a smažila lívance. Alespoň z toho zbytku těsta, který nevyhlídla na kuchyňskou linku. Brooke mezitím prošel stůl. Když zaslechly kroky, obě se ohlédly. Jakmile spatřily Harper, obě pozvedly obočí a demonstrativně si povzdechly. Nemohlo být ani nejmenších pochyb, že ty dvě jsou matka a dcera.

Harper nasadila úsměv a obrnila se trpělivostí, protože věděla, co si za chvíli vyslechne. Podobné diskuze se u nich poslední dobou vedly stále častěji.

Reeva přejela pohledem po Harpeřině nelichotivém kalhotovém kostýmu, který si oblékla a který se nelišil od

ostatních modelů v jejím šatníku. „Ta tvoje ‚uniforma‘ není vůbec cool,“ pronesla s nepředstíranou moudrostí devítiletého dítěte.

Brooke položila vedle talířů ubrousky se sněhuláky, které jim zbyly z Vánoc, a protočila oči. „Kdy se přestaneš oblékat jako hastroš?“ zeptala se snad po tisíci.

„Tady to ale voní,“ ignorovala Harper jejich poznámky. Jediný Lucky neměl s jejím outfitem sebemenší problém. Odrhl pohled od plátků slaniny, které až doteď hypnotizoval očima, a rozběhl se k ní. Harper se k němu sehnula a přátelisky ho poplácala po hřbetě.

Když se znovu narovnala, Brooke jí podala šálek čerstvé kávy a objala ji. „Ty víš, že ti to neříkáme ve zlém, ale už je opravdu načase změnit šatník.“ Pustila ji a zastrčila jí za ucho pramen vlasů, který se jí uvolnil z drdolu.

Harper se přinutila k úsměvu. „Samozřejmě,“ řekla a polkla. Její sestra měla svým způsobem pravdu. Deset let pracovala pro Marshall Construction, z toho rok a půl jako asistentka Blakea Marshalla, takže by se mohla začít oblékat trochu jinak. I když měla Brooke dobrou práci v truhlářské dílně a její firma Vůně dřeva, ve které restaurovala starý nábytek, si vedla velice dobře, byla Harperina práce u Marshall Construction sázkou na jistotu. Díky tomu překonaly divoké období, když se narodila Reeva, Brooke mohla dokončit střední školu a absolvovat různé kurzy. Harper za všechny platila zdravotní pojištění a dokázala spořit své neteři na studium. Pokud tedy mělo být jedinou obětí, že musela nosit neforemné kostýmy, vlasy svázané do drdolu a místo kontaktních čoček levné brýle, udělala by to znovu. Blake Marshall jí totiž platil zatraceně dobře za to, že mu dokázala organizovat život, aniž by si toho někdo všiml. Nejen zákazníci, ale dokonce i on sám. V žádném případě nebylo snadné hrát si na šedou myšku, zvláště když se Harper rozbušilo srdce pokaždé, kdykoli její šéf vešel do kanceláře.

Ne, nebylo to vůbec jednoduché. Ale Harper i Brooke dobře věděly, že tato práce jim zajistí živobytí.

„Snídaně je hotová,“ vytrhl ji ze zamyšlení Reevin hlas. Snažila se donést lívance k jídelnímu stolu, který vyrobila Brooke ve své dílně. Ostatně jako většinu nábytku v jejich domě. Reeva položila talíř na stůl a vrátila se pro opečenou slaninu. V pyžamku s jednorožci a rozčuchanými vlasy vypadala kouzelně. Šťastná devítiletá holčička. Harper by ji nejraději objala. Byla pyšná, že se jim podařilo vychovat z ní tak báječné dítě.

Reeva počkala, než se Harper a Brooke posadí ke stolu, a potom nadšeně vyhrkla: „Šťastný *Den naděje*!“

„Šťastný *Den naděje*,“ zopakovaly sestry a usmály se.

„Na nás,“ dodala Brooke a obřadně pozvedla hrneček k připitku.

„Ochutnejte lívance,“ pobídla je Reeva a posunula talíř doprostřed stolu.

Harper se pro jeden natáhla, položila si ho na talíř a polila javorovým sirupem. Potom kousek ukrojila a strčila si ho do pusy. Naděje. K té se upínaly, když se dostaly nejprve do Newportu a potom do Jamestownu. V ten den jim osud podal pomocnou ruku a ony od té doby pokaždé slavily jeho výročí. „To je dobrota. Děkuju za snídani,“ pochválila svou neteř. Vtom se ozvalo cinknutí telefonu a ona sáhla do své kabelky.

„To snad nemyslíš vážně,“ pronesla Brooke a stejně jako Reeva protočila oči. „Mobil nemá u snídaně co dělat.“

„Píše ti Večerníček?“ zajímala se Reeva. Použila přezdívku, kterou s Brooke vymyslely pro Blakea, protože tvrdily, že šéf drží Harper v práci do pozdních večerních hodin. „Co chce?“

„Hmm.“ Harper přelétla očima zprávu. Blake Marshall jí psal, že za hodinu přijde do práce a bude potřebovat dokumenty k projektu Edge on Hudson. To znamenalo, že musí být nejpozději za půl hodiny v kanceláři, aby stihla

připravit podklady a položit mu je na stůl. „Sakra,“ zamumlala a nacpala si do pusy zbytek lívance. „Omlouvám se, musím letět.“

Brooke se zamračila. „Večerníček zavelel?“

„Opravdu mě to mrzí,“ hlesla Harper. Potom vstala a uklidila svůj talíř do myčky.

„Jak dlouho mu to ještě budeš trpět?“ zaslechla za sebou sestřin hlas. „Skáčeš, jak ten blbeček píská. A navíc vypadáš jako strašák.“ Ukázala bradou na její nepadnoucí sako. „Ani dneska, v náš *Den naděje*, ti nedopřeje chvíli klidu.“

„Nemůže přece vědět, že chceme dneska společně posnídat,“ bránila Harper svého šéfa. Před rodinou se ho ostatně zastávala po celá léta.

„A proč?“ Brooke vstala od stolu. „Protože o tobě nic neví. Ale on si tě vlastně ani nemůže všimnout, protože jsi jenom taková šedá myška, která ho tajně zbožňuje.“

Harper ztuhla. Odtrhla oči od vrásky mezi sestřiným obočím a podívala se na neteř, která těkala pohledem z jedné na druhou. Cítila, jak rudne.

Brooke zvedla omluvně ruce, zavřela oči a tiše zaklela. Pak ruce opět svésila. „Promiň, to ode mě bylo hnusné.“ Přistoupila k Harper a pevně ji objala. „Jen bych chtěla, aby ti konečně došlo, že by ses na toho mizeru měla vykašlat. Pro toho chlapa jsi vzduch, i když to vypadá, že nemít tebe, byl by úplně neschopný.“

„On není neschopný,“ zamumlala Harper do sestřiny mikiny. Za to, že si jí vůbec nevšímal, si mohla sama. „Jsem jeho asistentka, takže mu musím být po ruce.“

Brooke svou sestru pustila. „Ale víš, že tam nemusíš zůstat,“ spustila starou písničku.

Harper potřásla hlavou. Brooke na ni už pár měsíců naléhala, aby dala konečně výpověď, protože práce ji už tolik nebavila a šéf jí podle Brooke jen ubližoval. Ale ona ještě nebyla připravená. Tolik let přežívaly od výplaty k výplatě a její práce je držela nad vodou.

„Už ty peníze nepotřebujeme,“ připomněla jí Brooke, že teď není za rodinu zodpovědná pouze ona.

Harper se však nedokázala tak snadno zbavit břemene odpovědnosti za ty, které miluje.

„Už jsem pověřil asistentku, aby mi připravila podklady k Edge on Hudson.“ Blake Marshall sevřel telefon mezi ucho a rameno. Pohlédl do velkého zrcadla v koupelně a zkontroloval si uzel na kravatě. „Hned jak přijdu do kanceláře, projdu si seznam od autorizovaného inspektora, ale nemyslím si, že by měly nastat nějaké problémy.“ Vzal telefon do ruky, přešel do kuchyně a natáhl se pro hrnek s kávou, která mu mezitím vystydla.

„Netuším, proč by rozměry teras u břehu najednou neměly být v pořádku,“ zlobil se Ian, jeho projektový manažer ze Sleepy Hollow.

„Kdoví, co inspektorovi zase přeletělo přes nos. Ty terasy jsou v naprostém pořádku.“ Blake upil ze svého hrnečku, zašklebil se a zbytek kávy vylil do dřezu. „Děkuju, že jsi mi dal vědět, Iane. Hned se na to podívám,“ slíbil.

Blake se rozloučil a ukončil hovor. Oblékl si sako a strčil mobil do brašny přes rameno, která se k obleku sice vůbec nehodila, ale jemu naprosto vyhovovala. Ráno naběhal na pásu pět mil, přečetl si na mobilu *New York Times* a prošel většinu e-mailů. Chvilí si pohrával s myšlenkou, že by si uvařil ještě jednu kávu, ale když pohlédl na hodinky, bylo mu jasné, že musí okamžitě vyrazit do práce. Hodil si tedy tašku přes rameno a zavřel za sebou dveře svého loftového bytu.

Cestou k velké cihlové budově u přístavu, kde sídlila společnost Marshall Construction, vyřídil několik telefonátů, rozdělil úkoly a přemýšlel, o co bude muset požádat svou asistentku. Rád by si vychutnal chladný ranní vzduch a první teplé paprsky, které ho šimraly na tváři, a zaposlouchal by se do křiku hladových racků. Pokochal by se pohledem na

rybářské lodky, pohupující se na řece, a na moře narcisů, které jako každé jaro zaplavily celé město. Ale místo toho, aby se posadil na lavičku a nasál voňavý vzduch, mrkl na telefon a přijal další hovor. Přesto však toužebně pohlédl na plachetnice kotvící v zátoce. Měl by si konečně udělat volný víkend a vyrazit si někam s přáteli. Poprvé po zimě podeplout Pell Bridge, který spojuje Newport s Jamestownem, napnout plachty a vyplout na Atlantik. Umínil si, že poprosí Harper, aby mu naplánovala povinnosti tak, aby si mohl užít pár dní se svými přáteli. Sídlo společnosti Marshall Construction se nacházelo ve starém obchodním domě s obrovskými klenutými okny, kde se v devatenáctém století skladovaly nejrůznější poklady, které poté putovaly z Rhode Islandu do Evropy. Blakeův dědeček ho koupil před více než sedmdesáti lety a vytvořil z něj srdce rodinné firmy. Blake měl rád svou světlou, moderní kancelář v Providence. Ale v této budově, kde prakticky vyrostl a doslova nasával znalosti o stavebnictví, se cítil jako doma. Kývl na jednoho z účetních, který před firmou právě zamykal kolo, a usmál se na recepční Nancy. Ta zrovna telefonovala a rty jen naznačila *Dobrý den*.

Podrážky jeho bot hlasitě klapaly o šachovnicové dlaždice ve vstupní hale. Prošel kolem firemního loga, které jim místní umělec namaloval přímo na zeď.

„Dobré ráno,“ pozdravil za chůze asistentku, která jako každý den seděla u svého stolu před jeho kanceláří, a začel se do dalšího e-mailu, který se mu objevil na displeji telefonu. Stavební projekt v Sleepy Hollow a ten zatracený inspektor mu začínali pomalu lézt na nervy.

„Dobré ráno, Blakeu,“ zaslechl Harpeřin hlas. Zavřel za sebou dveře své kanceláře a automaticky sáhl po kávě, kterou měl jako každé ráno připravenou na stole. Ještě si ani nesundal tašku, a už si labužnický vychutnával první doušek horké tekutiny. Potom se zakousl do jedné ze dvou Oreo sušenek, které jako vždy ležely na podšálku. Harper mu je

kupovala, protože věděla, že je má rád. A také aby si spravil chuť po odporném zeleném smoothie, které každé ráno popíjel.

Odložil telefon na skleněnou pracovní desku a pověsil tašku a sako na věšák vedle dveří. Pak se svalil na židli a sáhl po dokumentech, které mu Harper připravila. Všechno bylo pečlivě seřazené, jak to měl rád.

Jeho kancelář ležela v zadní části budovy. Velkými okny, zasazenými do cihlových zdí, proudil do místnosti dostatek světla a Blake si mohl vychutnat pohled na celý přístav, kterým denně procházel. Od svého psacího stolu měl krásný výhled na lodě, naložené pastmi na humry, a na auta spěchající přes klenutý most. Zhluboka se nadechl, usrkl ze svého hrnečku a přinutil se soustředit na problémy související s projektem Edge on Hudson.

Ze zamyšlení ho vytrhlo zaklepání na dveře. „Vstupte,“ zavolal.

Do kanceláře strčila hlavu Harper. „Váš otec měl dneska ráno kontrolu u kardiologa,“ připomněla mu. Blake pohlédl na obrazovku svého počítače. Už bylo skoro dvanáct hodin. Dopoledne uteklo jako voda. „Mám vás spojit s vaší matkou?“ zeptala se asistentka.

„Ano, Harper, zavolejte jí, prosím.“ S vděčností, že se na ni může ve všem spolehnout, se unaveně protáhl. Harper jen přikývla a tiše za sebou zavřela dveře. Za rok a půl, kdy pro Blakea pracovala, ho nikdy nezklamala. I když mu zpočátku připadalo zbytečné zaměstnávat asistentku, teď za ni byl vděčný. Jeho otec před časem prodělal infarkt, který se bohužel neobešel bez následků. A na Blakea tak padlo břemeno odpovědnosti. Odpovědnosti, které chtěl dostat stůj co stůj. Proto se stávalo, že mu občas něco vypadlo z hlavy. Harper měla naštěstí všechno pod kontrolou.

Ozvalo se pípnutí telefonu, které oznamovalo, že má na lince matku. „Ahoj mami,“ řekl, když přijal hovor. „Jak jste s tátou dopadli?“

2

PŘED DESETI LETY

Harper bušilo srdce tak zběsile, až se bála, že jí vyskočí z hrudi. Očima bloudila po staré cihlové budově stojící v ulici America's Cup Avenue. V jejích obrovských klenutých oknech se odráželo ostré polední slunce. Pokusila se zhluboka nadechnout, ale podařilo se jí jen zalapat po dechu. Jestli se okamžitě nezklidní, brzy omdlí. Tady venku. Na chodníku. Vedle narcisů, které nyní zdobily celé město. Omdlí mezi turisty, kteří se bezstarostně procházeli podél přístavu v Newportu a čekali, až rybí restaurace vyhlásí šťastnou hodinku. Pak se v ní usadí a pochutnají si na čerstvých ústřicích. Jestli se jí okamžitě nepodaří dostat do plic trochu kyslíku, spadne jako zralá hruška a to místo jí někdo vyfoukne. Něco takového nemohla dopustit. Tu práci opravdu potřebovala. Potřebovala ji tak zoufale, že si teď nemohla dovolit, aby ji převálcovaly emoce a strach. Sklopila oči a odhodlaně vykročila k budově společnosti Marshall Construction.

Sako kalhotového kostýmu se jí zařezávalo do podpaží. Bylo jí dost těsné. Nebo ona byla moc tlustá, jak jí čas od času naznačil otec. Pokud si jí tedy vůbec všiml. Jestli od matčiny smrti něco dovedla k dokonalosti, byla to schopnost stát se neviditelnou. A to přesto, že byla vysoká, statná, tmavooká černovláška. Věrná kopie svého otce. Harper si vždy dávala dobrý pozor, aby nevyčnívala. Byla klidná, spolehlivá a zvyklá držet se v pozadí. To byl totiž jediný způsob,

jak mohla uniknout záchvatům vzteku Charlese McNallyho. Když ji neviděl, nemohl na ni rvát ani ji zbít.

Teď se však musela vzchopit. Společnost Marshall Construction vypsala výběrové řízení na pozici účetní. Pokud by ji zaměstnali, mohly by se konečně pořádně najíst. Hlavně Brooke. Navíc musely ušetřit na ultrazvuk. Nakoupit vitamíny a doplňky stravy. A ze všeho nejvíc potřebovaly sehnat lepší bydlení a vypadnout z té příšerné krycí díry, v které teď žily. Domov, kde bude vyrůstat dítě.

Harper otevřela masivní vchodové dveře a snažila se působit profesionálně. Nemohla si sice pořídit lepší brýle, ale raději si stáhla vlasy do drdolu. Snad trochu profesionálně působil alespoň ten. Za kalhotový kostým utratila v sekáči poslední tři dolary, a stejně v něm vypadala jako hastroš. Ale nikdo jí nemohl vyčítat, že se nesnažila.

Harper upoutaly nádherné šachovnicové dlaždice ve vstupní hale. Zvedla oči a pohlédla na obraz na stěně, který vypadal jako firemní znak – před typickým newportským sídlem stál muž, který svíral v ruce kladivo a levou botu měl opřenou o rýč. Bylo vidět, že tato firma má dlouhou tradici a že Marshallové dokázali postavit neuvěřitelná sídla. Aniž by odrhla oči od obrazu, otočila se k recepčnímu pultu a do něčeho narazila.

Přesněji řečeno do někoho. Muž se okamžitě sehnul a začal sbírat dokumenty, které Harper leknutím upustila.

S úsměvem se zvedl a podal jí složku s vypadlými papíry. „Slečno McNallyová,“ oslovil ji jménem, které zahlédl v jejím životopisu. Do čela mu spadl pramen tmavých vlasů a Harper ucítila motýlky v břiše.

Levou rukou si od něj vzala desky a pravou si přitiskla na břicho. Co ji to popadlo? Přeskočilo jí snad? Nebo je jen nervózní?

„Hodně štěstí při pohovoru,“ řekl přátelsky, znovu se na ni usmál a otočil se k odchodu.

Harper sledovala, jak zamířil k vchodovým dveřím, otevřel je a zmizel v poledním slunci. Zachoval se k ní velice zdvořile, a na to nebyla zvyklá. Zato její reakce byla naprosto nevhodná. Vůbec se mu neomluvila za svou nešikovnost a ani mu nepoděkovala za pomoc. Místo toho tupě zírala na svaly, které se mu rýsovaly pod košilí s logem společnosti. Na zadek v obnošených džínách. Na pramen vlasů. A... jeho úsměv, z kterého se jí podlomily nohy. Muž byl dávno tentam, a ona ještě stála ve vstupní hale jako solný sloup. Recepční ji pobaveně pozorovala.

Harper udělala pár nejistých kroků. Musí se přece vzchopit. Přišla sem získat práci. Aby se s Brooke nemusely bát budoucnosti. Neustále však cítila příjemné brnění v místech, kde se jeho prsty dotkly její ruky. Najednou si uvědomila, že jí zrudly tváře. Nikdy by nevěřila, že něco takového existuje i v reálném světě.

Harper McNallyová si nikdy nemusela lámat hlavu láskou na první pohled. A ta ji očividně právě dostihla. Cestou na nejdůležitější pracovní pohovor v jejím životě. „Pěkně děkuju, Kupide,“ zamumlala. Potom se přinutila k širokému úsměvu a doufala, že si recepční díky tomu nevšimne jejích hořících tváří.

O dva týdny později se Harper dozvěděla, že ji přijali. Plat, který jí nabídli, sice nebyl závratný, ale ona byla šťastná, že jejich malá rodinka bude mít konečně pravidelný příjem. Brooke už nebude muset stát deset hodin vedle kasy ve Wal-martu a skládat do tašek objemné nákupy.

Harper během několika následujících dní poznala, jaké to je, když se člověk zamiluje až po uši. A také to, jak bolí zlomené srdce. Když nastoupila, zjistila, že ten atraktivní muž, který jí tak galantně posbíral rozsypané papíry, je sám Blake Marshall. Mladý šéf, který jednou ovládne stavební

trh a chodí s krásnou architektkou Melody. Firemní tamtamy hlásaly, že zásnuby jsou už na spadnutí.

Blake Marshall byl muž, o kterém si Harper mohla nechat jen zdát. Naštěstí trávil většinu času ve své kanceláři v Providence a v Newportu se objevoval jen zřídka.

Ale pokaždé, když se ve staré cihlové budově potkali, se Harper rozbušilo srdce.

NYNÍ

Harper se usadila v Ellie's a ze stolu u okna si udělala provizorní kancelář. Milovala tuhle kavárnu v centru města, která, jak prozrazovaly dobové fotografie na zdech, bývala kdysi největší lékárnou v Americe. Dopoledne strávila s Blakem v Providence a doprovodila ho na několik schůzek. On potom vyrazil s obchodními partnery na oběd a ona se svým laptopem zamířila do Ellie's, kde si chtěla pročíst e-maily a ponořit se do organizování Blakeova života.

Na stole se jí rozvibroval telefon. Harper pohlédla na displej, kde se objevilo jméno její nejlepší kamarádky Nayi. „Ahoj,“ ohlásila se. „Děje se něco?“

„Na to bych se měla zeptat já tebe.“ Harper poznala, že Naya je právě na ulici. „Brooke mi říkala, že jsi odjela do Providence. Zrovna dneska.“

Harper přejížděla pohledem po naleštěných bílých kachličkách a černých tabulích, na kterých stálo denní menu, a snažila se neprotočit oči. Sestry McNallyovy pocházely ze středozápadu a moc dobře věděly, co to je opravdová vzdálenost. Proto musela vždycky potlačit úsměv, když se Naya pohoršovala, jako kdyby Providence leželo na opačné straně světa než Newport a Jamestown. V nejmenším státě USA nemohla být o velkých vzdálenostech vůbec řeč. Cesta z Providence domů jí zabere maximálně půl hodiny.

„Stihneš dnes večer oslavu *Dne naděje*, že jo?“ ujišťovala se Naya, když Harper neodpovídala. „Nebo tě Večerníček zase bude držet ve firmě jako rukojmí?“

Teď už Harper oči protočila. „Okamžitě mu tak přestaňte říkat. Blake je můj šéf. A oslavu samozřejmě stihnu. Rozhodně si nenechám ujít něco, co jsem sama vymyslela.“ Věděla, že neřekla nic špatného, ale stejně se jí do duše zahryzly výčitky svědomí. I když by si nic nepřála víc, než aby si mohla večer připít se svou rodinou a přáteli, už teď jí bylo jasné, že bude mít zpoždění. „Kdybych se trochu zdržela, začnete beze mě. Hlavně ať na mě Ray nečeká s proslovem.“ Brookein šéf byl zručný tesař a vášnivý hráč pokeru. Ale jeho proslovy byly strašné.

Naya se rozesmála. „Nesnažíš se mu vyhnout, že ne?“

„To by mě ani ve snu nenapadlo. Jen tady musím ještě něco dodělat.“ Hlavně musela počkat, až se vrátí Blake. „Budu se snažit přijet co nejdřív. Slibuju.“

„Dobře. Tak zatím.“ Naya ukončila hovor a Harper zamýšleně položila telefon na stůl.

Zaklapla laptop a místo toho, aby pokračovala v práci, sledovala davy lidí před Providence Performing Arts Center na druhé straně ulice. Harper těžce nesla, když musela zklamat svou rodinu a přátele, a chování jejího šéfa jí na náladě nepřidalo. Dnes ráno kolem ní zase jen tak prošel a jí se opět sevřelo srdce. Ostatně jako pokaždé, když si uvědomila, že ji snad vůbec nevnímá. Nepodíval se na ni. Neviděl ji. Platil ji za to, že je neviditelná. Když do něj před deseti lety vrazila na recepci, Kupidův šíp ji zasáhl přímo do srdce. Tehdy se až po uši zamilovala do úplně neznámého muže. Prvotní poblouznění postupem času pochopitelně vybledlo a proměnilo se v platonickou lásku k muži, kterého nemůže mít. Brooke svou sestru ráda škádlila a neustále jí předhazovala, že má pro svého šéfa slabost. Když však před rokem a půl povýšila na pozici jeho asistentky, znovu se do něj bláznivě zamilovala.

Ne proto, že to byl přitažlivý a inteligentní muž. Ale proto, že pro svou rodinu by udělal cokoli. Bez mrknutí oka se vzdal soukromého života, aby zastoupil svého otce, který prodělal infarkt. Harper pochopila, že by se pro svou rodinu rozkrájel. Stejně jako ona. Oba mysleli na své nejbližší víc než na sebe. Když slyšela, jak láskyplně mluví se svým otcem nebo utěšuje svou matku, pokaždé se jí rozbušilo srdce a mrzelo ji, že o ni se vůbec nezajímá. Samozřejmě si to zavinila sama. Přesto pro ni bylo čím dál těžší být v jeho přítomnosti. Harper znala každou vrásku smíchu kolem jeho očí, které se objevily, kdykoli telefonoval se svým synovcem, ale on o ní nevěděl vůbec nic.

V uších jí neustále zněla sestřina slova. Možná měla Brooke pravdu a Harper by si měla začít hledat novou práci. Letos oslavila už třicáté narozeniny. Možná byl opravdu pravý čas otočit list a začít psát novou životní kapitolu.

Harper znovu otevřela laptop a umínila si, že pozorně projde inzeráty firem, které hledají asistentku, nebo alespoň ekonomku.

Sotva natukala do vyhledávače první slova, objevila se na monitoru zpráva od Blakea: „*Mohla byste mi na zítřejší večer zarezervovat stůl pro dva v The Mooring?*“

Harper zavřela oči a čekala, až jí srdce, které se v takové chvíli vždy bolestivě stáhlo, začne zase normálně bít. The Mooring byla Blakeova oblíbená restaurace, kam zval ženy na rande. Chtěl si snad vyrazit s Lydií, s kterou se v zimě párkrát sešel? Nebo že by měl nějakou novou známost? Do toho jí ale nic nebylo. *Samozřejmě*, odpověděla a sevřela ruce v pěst, aby se jí přestaly třást prsty. Po chvíli se vrátila k procházení inzerátů. Opravdu nebyl nejlepší nápad pracovat pro muže, kterého milovala, a zároveň se dennodenně přetvářovat a snažit se, aby pro něj byla neviditelná. Obzvláště když ten muž byl její šéf.

Když se Blake a Harper po nekonečném dni konečně vrátili do firmy, byla už skoro tma. Blake své asistentce celou cestu diktoval informace a nápady, které si odnesl z oběda s obchodními partnery. Ta schůzka byla dlouhá a náročná, ale Blake musel uznat, že mu pomohla pohnout s některými projekty.

„Zarezovala jste mi ten stůl v The Mooring?“ zeptal se. Sundal nohu z plynu a zaparkoval svůj jaguar před sídlem Marshall Construction.

„Samozřejmě.“ Harper zavřela laptop, který měla položený na kolenou, aby mohla zapisovat jeho poznámky. „Na sedmou hodinu pro dvě osoby.“

„Děkuju.“ Blake počkal, až si odepne bezpečnostní pás a otevře dveře. „Na shledanou.“

„Užijte si hezký večer.“ Zabouchla za sebou dveře a vykročila k budově. V několika oknech se ještě svítilo, ale většina lidí už dávno odešla.

Blake počkal, až Harper vejde dovnitř, a potom sešlápl plyn. Věděl, že jde dokončit, co dneska nestihla, a jako vždy mu připraví veškeré poklady na zítřek. Na chvíli ho přepadly výčitky svědomí, že ji odvezl zpátky do práce a sám jede navštívit rodiče. Jenže tam jen zhltně večeri, a až se vrátí domů, opět usedne k počítači. Mohl jí alespoň popřát hezký večer, jenže měl plnou hlavu nejen pracovních záležitostí, ale hlavně Lydie. Od té doby, co se s ním Melody před rokem a půl rozešla, neměl chuť se vázat. Na vážný vztah by vlastně ani neměl čas. Myslel si, že to dal Lydii dostatečně najevo. Jenže ta se na něj po několika nezávazných schůzkách upnula a začala ho bombardovat zprávami. Zítra jí vysvětlí, jak se věci mají, a rozejde se s ní. Byl si jistý, že mu udělá scénu, navíc na veřejnosti, ale s tím bohužel musel počítat. Nesnášel, když musel ženám ubližovat. Lydia byla krásná a inteligentní a on se v její společnosti cítil opravdu dobře. Byla vtipná a milovala sport. Ale Blake jí od začátku

opakoval, že nehledá vážný vztah. Ona by najednou chtěla něco víc, co on jí nebyl schopný dát.

Konečně se mu podařilo vyjet z centra a nyní projížděl po Bellevue Avenue. Míjel překrásná sídla, která představovala zlatou éru Newportu a bohatství několika posledních staletí. Sídla, která postavili jeho předkové.

V porovnání s těmito honosnými budovami mu dům, ve kterém vyrůstal, připadal téměř obyčejný. Hrdě se tyčil nad útesy na horním konci ulice. Bílá fasáda zářila do dáli a každého na první pohled upoutala překrásná veranda a balkony, které lemovaly celé první patro. Ve štítu bylo zasazené arkýřové okno a ve druhém patře se nacházela terasa. Z obrovské zimní zahrady se už před několika desítkami let stal neformální salónek, ve kterém se neustále nacházel někdo z rodiny Marshallových.

Blake stiskl tlačítko na dálkovém ovladači. Velká kovaná brána se tiše otevřela a on vyjel po příjezdové cestě nahoru k domu. Teplé světlo v přízemí statečně plašilo noční tmou. Blake vystoupil z auta a do tváří se mu zakousl ledový vítr. Centrum města leželo u zálivu, který ho chránil před poryvy větru. Tady nahoře však přírodní živly zuřily v plné síle a zpěněné vlny se bezmocně rozbíjely o útesy.

Blake spěchal k domu. Než k němu dorazil, jeho matka už stála ve dveřích. Světlo, které se dralo ven, ho nejprve tak oslnilo, že neviděl výraz v její tváři. Když však přišel blíž, uviděl, že se usmívá. Takže se ho předtím nesnažila jen uklidnit – otcovo vyšetření tedy opravdu dopadlo dobře. Sotva ráno otevřel oči, ucítil, jak mu na ramenou spočívá obrovský balvan. Z toho se teď kus odloupl a spadl daleko od něj. Blake si oddychl. „Ahoj, mami,“ pozdravil a nechal se obejmout.

„Pojď dál, synku.“ Mirinda Marshallová, doktorka dějin umění, byla hrdá a sebevědomá žena, která ze strachu o svého manžela za poslední rok rychle sešla. Nyní udělala krok stranou, aby její syn mohl vejít do vyhráté vstupní haly.

„Jídlo bude hned,“ řekla a zamířila do zimní zahrady. Blake si všiml, že i ona najednou chodí mnohem svižněji než před několika týdny.

Když došli do zimní zahrady, pozdravil svého otce. Ten seděl u plápolajícího krbu a hladil po hlavě labradora Sammyho, který se mu uvelebil u nohou. Richard Marshall byl celý život štíhlý a v rustikálním křesle teď vypadal jako zmenšenina uznávaného vizionáře. Zranitelnější a rozhodně ne nesmrtelný. Ale on to zvládl. Za ten zázrak vděčil své pevné vůli, a nejspíš i pevné vůli své ženy. Sice už nevypadal jako dřív, ale byl naživu. Mohl si dál užívat roli manžela, otce i dědečka. Jediné, čeho se musel vzdát, byl post ředitele Marshall Construction. Blake si byl jistý, že otec ví, že je firma v dobrých rukou. Smířil se s tím, že se do ní už nikdy nevrátí, a tak si bral na starost jen úkoly, které zvládal z domova a se kterými mu pomáhala jeho asistentka Marla.

Blake nikdy nesnil o tom, že by krácel ve stopách svých předků, jejichž historie se začala psát v době, kdy se jeho prapradědeček, drobný řemeslník, odvážil postavit si v Newportu panské sídlo. Nyní měl Blake blaho rodinné firmy ve svých rukou a byl rozhodnutý udělat všechno pro to, aby si jeho otec ani nikdo jiný z rodiny nemusel dělat starosti.

PŘED ROKEM A PŮL

Blake seděl na schodech polorozpadlého domu, který Melody nazývala *Sídlo Addamsovy rodiny*. Prsty přejížděl po kořenu obrovského kaštanu, který na jednom místě nadzvedl betonové schody. Vítr a déšť později dokonaly dílo zkázy a beton se pomalu začal drolit.

Když se na protější straně ulice otevřely dveře domu s fialovou fasádou, vzhlédl. Sledoval, jak Elena Mastersová vyšla na zářivě modré schody. V každé ruce držela šálek

kávy. Zvedla oči a usmála se na něj. Potom opatrně sešla ze schodů a zamířila přímo k němu.

Mlčky mu podala jeden hrneček a posadila se vedle něj.

„Děkuju.“ Blake na ni letmo pohlédl. Elena byla první sousedka, se kterou se seznámil, když koupil tenhle dům. Federal Hill, jedna ze čtvrtí Providece, byl proslulý vřelými sousedskými vztahy. A právě proto se sem přestěhoval. Elena bylo doslova ztělesněním vřelosti. Mohla být ve věku jeho rodičů a vlasy nosila stažené do volného drdolu stejně jako jeho matka. Tím ale končila veškerá podobnost. Elena milovala barvy. Dneska na sobě měla dlouhé náušnice, pruhované legíny, širokou bílou pánskou košili a růžové crocsy, které byly pocákané barvou. Nejspíš už byla ráno ve svém ateliéru.

Elena si povzdechla a palcem setřela malou modrou kapku, která se jí skvěla na předloktí. Upila ze svého šálku a potom ho postavila vedle sebe na popraskaný beton. „Doufala jsem, že té staré barabizně vdechnete nový život,“ pronesla a smutně pohlédla ceduli, na které se skvěl nápis *Na prodej*. Dnes ráno zahlédla, jak tu dřevěnou tabulku zatlouká realitní makléřka doprostřed trávníku.

„Ani nevíte, jak moc bych si to přál.“ Federal Hill představoval čtvrt budoucnosti. Byl plný překrásných parků a ulice lemovaly vzrostlé stromy, které poskytovaly blahodárny stín kouzelným starým domkům. Ale to nebyl ten pravý důvod, proč Blake koupil tenhle strašidelný hrad s věžičkami a arkýřovými okny, bohatě zdobenou fasádou a černým nátěrem. On se tady doslova viděl. Ráno, přímo na na těchto schodech. S šálkem kávy, zrovna jako teď. V předzahrádce si hrál jeho pes. Sousedé, krácející kolem domu, ho přátelsky zdravili. Nebo přeběhli silnici jako dnes Elena, aby s ním prohodili pár slov. Viděl tu vyrůstat své děti. Představoval si, jak se v neděli prochází ulicemi, zakusuje se do bagelu a potom zapluje do jedné z kaváren na Broadwayi, které byly tak maličké, že hosté běžně seděli i na schodech sousedních

domů. Neupoutal ho pouze dům s bohatou historií. On se zamiloval do Federal Hill. Do lidí jako Elena, kteří tu strávili celý život. Do mladých rodin a studentů, kteří navštěvovali Brownovu univerzitu a našli si tu podnájem. „Jenže můj otec prodělal před několika týdny infarkt.“

„Ale ne.“ Elena ho popadla za ruku a něžně ji stiskla. „To mě moc mrzí. Jak na tom je?“

Blake pokrčil rameny a upil ze svého hrnečku. „V rámci možností dobře. Teď je v lázních. A já... já se musím postarat o rodinu. A o firmu. Jenže to nejde skloubit s životem v Providence. Takže nejenže musím prodat tenhle dům, ale musím se vrátit zpátky do Newportu.“

„Ach jo.“ Elena povytáhla obočí. „Vracíte se do svého dětského pokoje?“

Blake se rozesmál. „To naštěstí ne.“ Před několika lety si v jednom ze starých obchodních domů přestavěl podkroví na byt, protože mu bylo jasné, že jednou bude muset převzít firmu. Jen nečekal, že to bude tak brzy. A ne takhle.

„Do Newportu je to odsud jen půl hodinky,“ upozornila ho sousedka. Spousta lidí dojížděla do práce i dál.

„To už jsem zkoušel, Eleno, ale nemůžu neustále pendlovat mezi kanceláři. Musím být v centru dění. A to bohužel není v našem studiu v Providence, ale v hlavním sídle v Newportu.“

„To mě opravdu mrzí, drahoušku.“ Elena ho pohladila po rameni. „Snad bude váš otec brzy zase chlapík.“ Otočila hlavu a pohlédla na velký, téměř sto padesát let starý dům za sebou. „A tomuhle krasavci přeju, aby si ho vyhlédl kupec, který ocení jeho kouzlo. Tak jako vy.“ Pohlédla na Blakea a smutně se na něj usmála. „Přijít o takový dům je skoro jako ztratit svou životní lásku,“ dodala tiše.

Blake polkl. Elena měla pravdu. *Sídlo Addamsovy rodiny* nebylo jedinou velkou láskou, kterou právě ztratil.

NYNÍ

Blake zaslechl ve vstupní hale hlasy a otočil se právě v tom okamžiku, kdy do pokoje vtrhli jeho bratr Oliver a sestra Phoebe. Jako obvykle se kvůli něčemu hádali, i když Phoebe už bylo třicet a Oliverovi osmadvacet.

„Jak můžeš zrovna ty vědět, jak by měl vypadat svatební dort?“ pohoršovala se Phoebe. „Doteď tě zajímalo jen to, jak chutnají.“

„Nemáš tušení, v čem všem se vyznám.“ Oliver se otočil k sestře zády a rty se mu roztáhly do širokého úsměvu. „Ahoj, tati.“ Objal Richarda, který vstal ze svého křesla. „Nazdar, velký brácho.“ Poplácal Blakea po rameni a dřepł si, aby pohladil Sammyho. Sammy se okamžitě převálil na záda, aby ho Oliver mohl podrbat na břicho. Byl to jejich rituál.

Phoebe objala nejprve otce, potom Blakea. „Neustále si myslí, že má ve všem pravdu.“ Pohlédla na svého mladšího bratra. „A taky musí mít pokaždé poslední slovo.“

Richard si povzdechl a mrkl na Phoebe. „Tohle už jsme slyšeli, když ti bylo pět let a hádali jste se o to, kdo umí rychleji jezdit na kole.“

„Pche,“ ušklíbła se Phoebe. „Když mi bylo pět, jezdila jsem na kole jako profík a byla jsem rychlejší než vítr.“

„Jo, s přídavnými kolečky,“ opravil ji Oliver a zvedl se ze země.

„Nevadí mi, že se zase dohadujete,“ řekla matka, která vstoupila do zimní zahrady. „Ale nechte si to, prosím, až ke stolu. Jídlo je hotové.“

„Co bude dobrého?“ Oliver se usadil na své místo vedle Phoebe a všem bylo jasné, že se ti dva budou celý večer poštuchovat.

„Brokolice,“ pronesla ke zděšení všech matka a významně pohlédla na svého manžela.

Blake pobaveně sledoval, jak se Richard snaží nezašklebit. Všem u stolu bylo jasné, že tato zelenina, kterou všichni Marshallovi bytostně nenáviděli, se bude podávat především kvůli otcovu zdraví.

„Nebojte se,“ mrkla na ně paní Wellsová, která u nich pracovala jako hospodyně, a na vrásčité tváři se jí objevil potutelný úsměv. „Máme ještě smažené mušle. Ty by tu brokolici mohly snad trochu vylepšit.“

„Brokolice se nedá vylepšit vůbec ničím,“ zabručel Oliver. „Věděli jste, že brokolici se vyhýbají i bakterie, které rozkládají rostliny? Ta potvora je jako radioaktivní odpad, taky tady bude navěky.“

„Připomeň mi, že nechci, abys mému synovi někdy vyprávěl pohádky na dobrou noc,“ popíchla ho Phoebe. „To tvoje fantazírování by toho devítiletého drobečka úplně zkazilo.“

Mirinda se posadila do čela stolu a loupala očima po svých dětech. Richard se uvelebil na opačném konci. „Mně je úplně jedno, jaký je poločas rozpadu brokolice,“ řekla pevně. „Vašemu otci prospívá, a proto ji máme dnes k večeři.“

„A my přestaneme remcat a prostě ji sníme,“ vmísil se do hovoru Blake. Posadil se naproti svým sourozencům a snažil se neotrást, když mu paní Wellsová naložila pořádnou porci nenáviděné zeleniny.

Uvědomil si, jak je krásné, když jsou zase všichni spolu. Poslouchat, jak se jeho sourozenci poštuchují, a tu a tam se stát terčem jejich vtipků. Pozorovat, jak se rodiče na sebe láskyplně dívají. A to všechno nad talířem příšerné zeleniny a úžasných mušlí. V pozadí hrála vážná hudba, za okny se proháněl vítr, třískal okenicemi a před krbem spokojeně chrápal Sammy. Už dlouho se všichni nesešli u jednoho stolu. Báli se, že se tady se svým otcem už nesetkají. Blake opatrně odsunul většinu brokolice na okraj talíře a nechal si od paní Wellsové naservírovat několik mušlí. Informoval svého otce

o tom, jak postupuje projekt Edge on Hudson, nechal si od matky převyprávět několik příběhů z univerzity a vyslechl si hysterickou hlasovou zprávu, kterou Oliverovi poslala jeho snoubenka Lacey. Udělala mu scénu kvůli svatebnímu dortu.

Phoebe si zkřížila ruce na prsou, opřela se a triumfálně pohlédla na svého bratra. Tentokrát měla pravdu.

Blake se neudržel a vyprskl smíchy.

Když se Blake později večer skláněl ve svém bytě nad hromadou papírů, zjistil, že se nemůže soustředit. V bytě bylo přitom naprosté ticho. Vstal, zvedl ze stolu poloprázdnou lahev piva a přešel k oknu. Přestože byl teprve duben, uličky, vydlážděné hrboлатыmi kostkami, byly plné lidí, kteří si povídali, smáli se a slavili.

Blake se podrbl na prsou. Najednou měl pocit, jako by pozoroval život jen zvenčí. Jako by se všechno odehrávalo ve skleněné kouli.

3

Když Harper odbočila do Ocean View Avenue, byl Kzáliv zahalený rouškou tmy. Na pláži plápolalo několik ohniček. I když byl teprve duben a od Atlantiku vanul ledový vítr, nebyli teenageři k udržení a s prvními slunečními paprsky pospíchali užívat si života.

Zmrzlinový stánek Dextera Simpsona byl ještě zavřený. Prázdnou zel i stůl vedle něj, kde Dexter ve volných chvílích hrával poker s Neel Chapmanovou, majitelkou pekárny Piece of Heaven, a Rayem Wilsonem, majitelem truhlářské dílny, kde pracovala Brooke. Když ty tři nemohl někdo najít,